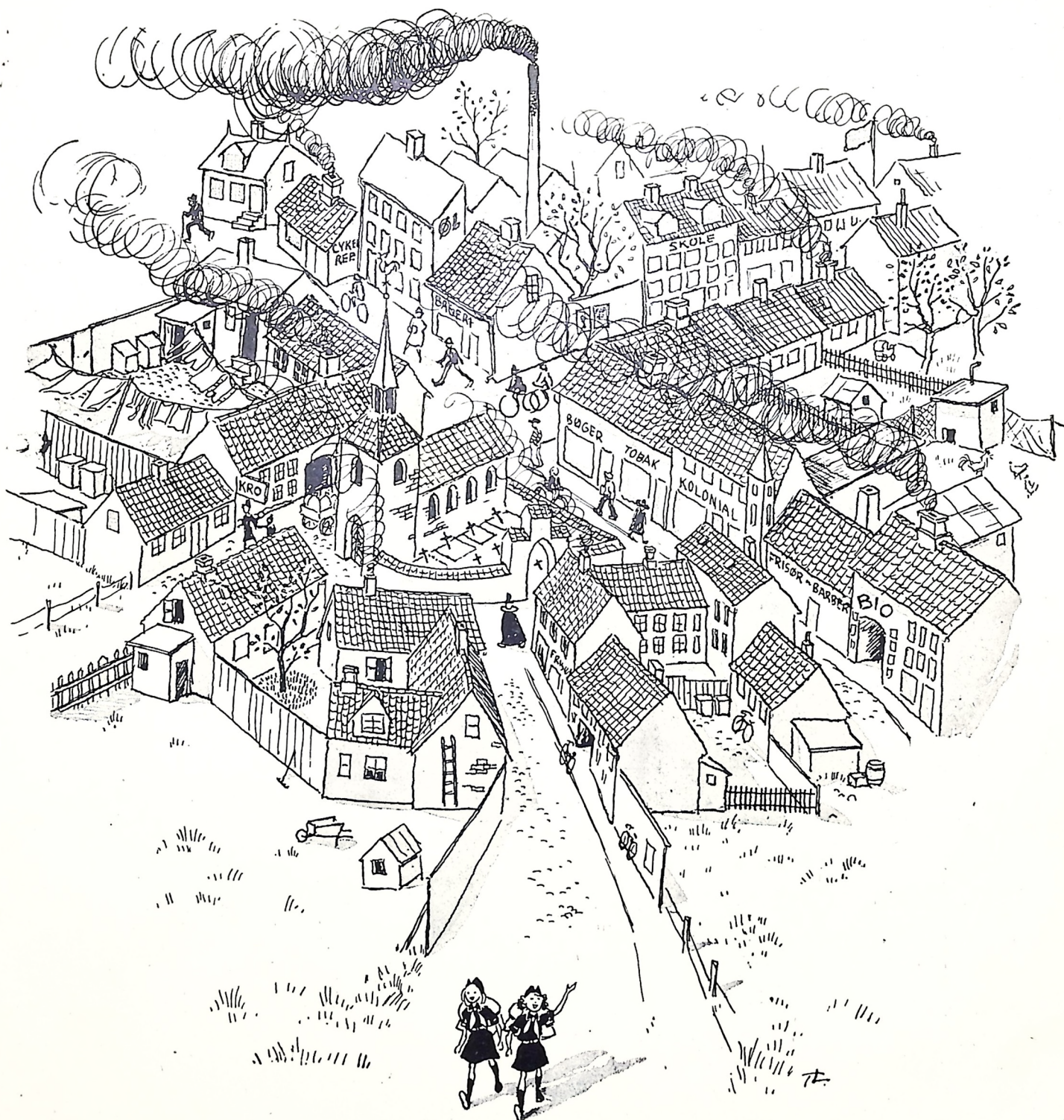

PIGESPEIDERNE

DET DANSKE PIGESPEIDERSKORPS

NR. 5 ★ JUNI - JULI 1949 ★ 32. ÅRGANG

MÅNEDENS VERS

Ud af urtidsmørket kom jeg som en travet, trampet sti,
hvor i skovens grønne skygger bjørn og mammut

strøg forbi.

Dine fjerne, lodne aner, som i voldsom vælde svang
deres våben for at bryde gennem klodeskovens hang
har for allerførste gang
til en urtidsokses klang

lyttet efter og fornemmet lidt af verdensvejens sang:

Lyt, jeg kalder også dig,

du er lod og del af mig,

dine fædres vej, din egen vej, den endeløse vej.

Gennem dyb af tider gik jeg som et banet, bygget spor.

Jeg og hjulet gik på langfart over sumpet og sandet jord.

Det var mig som viste frem og satte andre hjul i sving.

Jeg var drømmen, hvori motortidens verden lå på spring.

Jeg er ét med hjulets ring,

det er just en magisk ting,

fordi selve verdens evighed er viklet deromkring.

Jo, jeg kalder også dig,

du er lod og del af mig,

dine fædres vej, din egen vej, den endeløse vej.

Jeg blev vejen over lande. Jeg blev verdensdeles vej.

Jeg forbinder jeres skæbner, om I vil det eller ej.

Jeg er vejen frem i tiden — jeg skal ikke gi' dig ro,

før du sværger til min tanke, før jeg ved, du bliv' den tro:

Bane vej og bygge bro,

lade samarbejdet gro,

gøre jorden god at færdes på og gæstmild at bebo.

Thi jeg kalder også dig,

du er lod og del af mig,

dine fædres vej, din egen vej, den endeløse vej!

Piet Hein.

* * *

FRA FREDERIK VIIIS PALÆ, AMALIEN-
BORG, KØBENHAVN K., HAR VI EFTER
H.S. MAJESTÆT KONGENS FØDSELS-
DAG MODTAGET:

Hans Majestæt Kongen har paa-
lagt Hofmarskallatet at bringe en Tak
for den venlige Hilsen.

J. Vest

Kære store spejdere!

Forleden aften var jeg sammen med en del store og gamle spejdere, der var blevet noget modløse, fordi de syntes, at de var inde i en periode, hvor alt det, som spejderarbejdet bygger på, spejderloven og -løftet om at holde denne, så nemt blev til tomme fraser. Af det, som de sagde, fremgik det nu, at det, de mente, egentlig ikke var begrebet tomme fraser, men snarere en ydre form. Der er nemlig forskel på de to ting. En frase er smukke ord, store ord, som nærmere gennemtænkt ikke dækker over noget, mens en form er et skelet eller en ramme måske snarere, som man har valgt for at udtrykke noget alment, noget der skal kunne gælde for flere eventuelt mange mennesker. Det er i modsætning til frasen noget reelt, noget der har en ganske bestemt og veligennemtænkt mening.

Ingen stor, gammel spejder, hun være sig aldrig så træt eller trist i sit øjeblikkelige spejderarbejde, vil kunne frakende spejderlov og løfte en mening eller realiteter. Men hun kan måske i en periode føle, at hun ikke magter at fylde formen ud, og så siger hun i sit mismod: det hele er kun en ydre form! Men med sig selv ved hun egentlig godt, at det er ikke denne form, der er noget i vejen med, men hende selv, for såvidt som hun ikke evner at fylde den med sin levende varme menneskelighed. En hel anden snak er, at intet menneske bestandigt og til en hver tid kan leve under et idealismens højtryk, så ville hun være et overmenneske. Lige så lidt som en svømmer f. eks. hele tiden kan præstere det ypperste og slå sine egne rekorder, kan et menneske i åndelig henseende, i menneskekærlighed, i arbejdet på sin egen vækst præstere det usædvanlige.

Det er så svært, mens man er meget ung, og verden er så stor og ny, at skabe sig en harmoni mellem dagliglivet og tankens flugt ud mod større muligheder. Og så er det, det hele bliver indviklet, og at man tror den form er tom, som man selv ikke evner at fylde levende op.

Der er en bog, som er god at faa forstand af, og det er Buchholtz's bog om de små pile. Det er ikke nogen særlig betydelig bog, og nogen fremtrædende plads i dansk litteratur vil den aldrig få, men den siger meget, der er så menneskeligt og godt, og hvis man er ved at køre fast, eller hvis man er ved at gøre sin egen hverdag for sophisticated, så er det en bog, der er god at tage ud af reolen og hygge sig med. Den taler om de små pile, som mennesker har inden i sig, små pile, som viser vej, og jeg vil ende denne hilsen, som denne gang er til jer, der er store spejdere, med et citat fra denne bog: „— hvis mit liv har en mening i dag, så er det mig nok. For måske skal jeg dø inden midnat, og hvis jeg skal det, så har hver af mine dage haft sin mening og dermed mit liv sin mening. Skal jeg ikke dø, så vil en lille pil i dag pege imod en ny mening i morgen.“

Samuel

Det blev Brenderup-Assens

der vandt den
blå-grønne turnering om
dronningens lystestager!

Hvis de ti udvalgte hold på Hylkedam havde anet den spænding og den forventning, med hvilken vi rundt om i det ganske land så hen til deres præstationer ved den afgørende turnering, ja, så var de blevet dobbelt så nervøse, som tilfældet formentlig var. Der var jo det spændende spørgsmål: Hvordan spænder en sådan turnering af, hvor holdet er sammenflikket af dygtigheder fra to troppe? — og der var det lige så fængslende problem: Hvem vil vinde? Det var umuligt at tippe i forvejen (hvor er dette blad ikke aktuelt, at det ikke lavede en stortipning på denne turnering!), for ingen af de kendte hold, de gamle kendinge fra pokalturneringerne havde kæmpet sig frem til sidste runde. Og der var det tredje: Kan vi klare de opgaver, som drengene sætter os ud på? — og så var der jo også det fjerde: Bliver det en kamp, som er en dronning og en verdenskomité værdig?

Mange var da mennesker, der havde fundet lejlighed og tid til at smutte over til Fyn for at fylkes om Hylkedam ved paradetider, og endnu flere sad hjemme ved radioerne og lyttede med spænding.

Ja, se Assens kendte vi jo nok fra geografien, men Brenderup måtte vi jo først lede op. Og I gæve kæmpere skal vide, at vi var mange, især gamle turneringsrotter, der med den største beundring hørte, og med glæde konstaterede, at det var et „landhold“, der skulle vinde. For ser I, byerne har jo, når det gælder træninger, mange fordele, det er nemmere at mødes i en by, og ikke mindst i en stor by vil man altid kunne finde specialister, der kan hjælpe til i arbejdet med de forskellige træninger, men I har formentlig i mangt og meget måttet hjælpe jer selv og har bevist, at et hold, der er enigt om at ville nå noget og nå noget godt, de skal også nok vide at bane sig vej. Og for at ikke nogen skal sige: Åh, det har været et held, så vil alverden på næste side kunne finde samtlige resultater, og ingen vil turde sige, at et hold, der står 25 points over nr. 2, har kunnet klare sig med held alene! I kan med den bedste samvittighed over fuldendte gerning tænde lyset i jeres stager, som ingen har magen til, og glæde jer over resultatet af et godt samarbejde og i bevidstheden om, at vi er mange, som er stolte af jer!

Red.

TURNERINGSRESULTATERNE

Dronningens turnering på „Hylkedam“, slutkampen den 14. – 15. maj 1949

	blå: Brenderup grøn: Assens	grøn: 2. trop 1. Frb. div. blå: Klampenborg	blå: 1. Randers grøn: 2. Randers	blå: St. Blicher, Herning grøn: Vildbjerg	blå: 1. Ringsted grøn: Dr. Dagmar	grøn: 1. trop 6. div. blå: Grågåssene Frb. div.	blå: 1. Haderslev grøn: 2. Haderslev	blå: Fuglebakk., Godth. grøn: 3. trop 24. div.	grøn: Kernetrop. 13. div. blå: Topm. Sct. Jørgen	grøn: 4. Riisskov 2. Århus blå: 1. Riisskov
Patruljenumre	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1 Knob og mål	20	16	15+	12	13	16	17	15+	18	5
2 Nødhjælp	17	16+	15	13÷	18+	16	20	18	19++	18÷
3 Woodcraft	14	12	20	18	15	14	11	18	18	17
4 Iagttagelsesløb	20	15	14	17	7	14	17+	6	8	13
5 Terrænbord	20	10+	16+	10	12	14	18	12÷	10÷	10
6 Oplyser	20	14	17	10	16	12	9	12	14	8
7 Stifinder	16	12	14	5	20	11	18	17	19	13
8 Altmuligmand	20	11	19	11	12	5	20+	12	11	10
9 Ordonnans	19	17	8	4	13	19	13	17	20	14
10 Kok	15+	16	18	20	16	3	12	13÷	10+	4
11 Teltrejsning	20	18	20	12	14	16	19	14	13	9
12 Husopmåling m. v.	18	20	15	17	18	15	18	15	13	10
13 Woodcraftsamling	18	18	16	18	14	12	20	8	14	16
Point ialt	237	195	207	167÷	188	167	212	177	187	147
Placering	1	4	3	9	5	8	2	7	6	10

Hylkedam, 14. og 15. maj

(Fra vor udsendte korrespondent.)

Så er turneringen over, og de ti dyktigste speiderpikene i Danmark er blitt hyldet av hundrevis av speidere fra hele landet — av Verdenskomiteen og av dronningen.

„Fyenboerne“ var lykkelige og glade, ja, det seirende hold het „Fyenboerne“, fordi de var det eneste hold fra Fyen, men alle de fyenboere som stod rundt og så på var også lykkelige på holdets vegne. Se der står datter til Jens, og der står datter til — — sa folk til hverandre. Hva var det største øyeblikk ved hele den våte paraden? Jo — jeg tror nesten det var da dronningen bøyet sig ned for å ta opp lyset til den ene staken.

Men vil du gjerne høre hva Fyenboerne og Eblene og Skarnbassene og Nils Ebbesens hold og alle de andre hold måtte i gjennom, før den store paraden?

Lørdag ettermiddag møttes alle de kjempende hold ute på Hylkedam, drengespeidernes store hytte. De som kom sist, fikk ikke gjort annet enn å sette ryggsekkene opp etter hytteveggen, så bar det av sted til åpningsparaden, hvor blå og grønne og gule ledere ønsket velkommen og gav de første instruksjoner. Den viktigste var „I denne turnering har vi een lov, det er speiderloven.“

Oppgavene ut over lørdagen var teltslagning, skissetegning og woodcraftoppgaver. Om kvelden var det leirbål i den store Gillwellstue.

Søndag bar det så løs etter en anstrengende natt. Det var ti nye oppgaver å kaste seg inn i. Fem av oppgavene var patruljeoppgaver, og fem av dem var spesialoppgaver. Du har sikkert hørt om den vanskeligste, om ålefangsten? Men den var også spennende — like fort som de trodde ålen var vel forvaret i de sterke, smidige fingrene, like fort smatt den ut igjen, nei, det var ikke noe annet for, enn å trekke av seg på bena, stikke skjørtene opp i buksekanten, og så vasse ute det kalde vannet?

Knuteknytting, den var jo også litt anderledes enn de kjempende hold akkurat hadde ventet. Tenk å skulle gå armgang a la dovendyr med en sverm av pressefotografer omkring seg, men kanskje det ikke gjorde noe for „dovendyret“ at det datt ned da dronningen så på? For det smilet

dronningen sendte „Dovendyret“ var verd hele fallet.

De andre oppgavene var for patruljen; Nødhjelp, Woodcraft, Iakttagelsesløp, Terrengbord. Spesialoppgavene var Opplyser, Stifinder, Altmuligmann og Ordonnans.

De ti hold fikk prøve seg i mangt og meget. Konkursansen var sterk, og det var ingen som visste hvem det seirende hold var, før Jens Hvass fra drengespeiderne hadde lest opp hvilket lag som ble nr. 2. Hvas begynte nemlig nedenfra, fra nr. 10. Og spenningen steg etterhvert som han nærmet seg toppen. Men da nr. 2 var fremme og tok imot dronningens gratulasjoner og speidernes hurrarop sto det seirende hold på sin plass og hoppet av glede — det var jo ikke tvil lenger om at de hadde seiret.

Norske Bamse

En af turneringslederne, Jens Hvass, udtaler sig...

På „Pigespejderne“s opfordring til at fremkomme med en kritik over holdenes præstationer under dronningens turnering på „Hylkedam“ må jeg straks i al almindelighed sige, at pigerne imponerede mig ved deres viden og kunnen.

De bevægede sig godt i terrænet og var i besiddelse af god disciplin — men måske savnedes der i begyndelsen lidt humør og lidt *fasthed* fra patruljeførernes side, hvilket sidste navnlig gav sig udslag ved teltrejsningskonkurrencen. Denne opgave giver særdeles god anledning til arbejds-

deling, og her er det patruljeføreren, der straks lægger sin plan og giver hver sit job, stolende på, at spejderne også kan. Jeg så flere patruljeførere, der straks selv kastede sig ud i en detalje og derfor mistede overblikket, og jeg overværede svære diskussioner mellem spejderne om, hvordan denne i og for sig lille opgave skulle løses. Nå, nu ved vi jo godt, at det ikke var de faste patruljer, men sammenbragte børn af forskellig kulør, og det kan vel i nogen grad i forbindelse med turneringsnervøsitet forklare forholdet.

Humøret steg bravt efterhånden og endte heldigvis med jubel og skrigen under kampen med søslangerne i vandbassinet.

Knobningen gik godt, men en del dovendyr var for ivrige og måtte derfor ud på den lille luftrejse ned til skovbunden. Desværre fik jeg ikke set rapporterne fra dramaet, men et „forhør“ på stedet af nogle af holdene under arbejdet synes at vise, at man gennemgående havde fået godt fat på hovedpunkterne i handlingen, selvom „Forbryderras“ og „Piratcarl“ i nogle tilfælde optrådte med sætninger og handlinger, som ikke var medtaget i drejebogen.

Woodcraftsamlingerne var pæne, men det undrede mig, at slet ingen fandt snegle, for dem var der virkelig en hel del af — og så er der nogle, der tror, at bødder af dådyr eller hare er så store som en lille snebold! Får!

Forbindelserne var upåklagelige, og båretransporten blev udført med betydelig større kærlighed til offeret, end vi er vant til at se ved en drenge-spejderturnering.

Nok om det, og så kun til slut en tak til pige-spejderne fra de to korps, fordi vi fra drenge-spejderne måtte få lov til at arrangere og lede

dronning Ingrid's turnering, der ved sit geniale grundtræk: *grøn og blå på samme hold* har vist os alle, at spejderlov og spejderløfte knytter alle Danmarks pige- og drenge-spejdere fast sammen i et enigt kammeratskab, hvor uniformernes farver og nuancer i vore retningslinier i denne forbindelse kun spiller en uvæsentlig rolle. Jens Huuss

Interview med vinderne

Der var kommet mange spejdere og spejderinteresserede til „Hylkedam“ for at overvære paraden efter den blå-grønne turnering, men det lykkedes alligevel i mylderet at finde fru Else Knudsen, tropsfører for det vindende holds blå spejdere, og vi spørger fru Knudsen:

„Havde De ventet, at Deres spejders hold ville vinde dronningens turnering?“

„Nej, det havde jeg ikke, men vi er lykkelige over, at vi vandt, og vi ved, at alle Fyens spejdere, der havde sat deres lid til os, bliver lige så lykkelige som vi; de var blevet meget skuffede, hvis sejren var gået til Jylland eller Sjælland.“

„Har Deres spejdere, som dronningen udtalte ved paraden, grund til at takke førerne for hjælp til træningen?“

„Spejderne har været flinke til at træne selv, men de har grund til at være meget taknemmelige for al den tid og alle de kræfter, som især divisionschef Lise Løytved, men også divisionsassistent Aase Norup har ofret for at gøre dem dygtige i alle de mange spejderfærdigheder. Det har ikke været nemt at samle spejderne til træning, for Brenderup trop har spejdere fra 5 kirkesogne, og de grønne kammerater er fra Assens trop, så holdets deltagere var jo noget spredt. Men vi har været glade for samarbejdet, og de blå og grønne er blevet vældig gode kammerater.“

Ved drenge-spejdernes hytte løber vi på hele det vindende hold. De *må* være meget trætte og er det vist også, men de mærker det ikke, og man kan ikke se det på dem, for de stråler af glæde over det fine resultat. Vi spørger holdlederen, der er grøn spejder:

„Hvilken opgave, synes du, var den sværeste?“

„Vi var meget nervøse, da vi skulle rejse telt, men jeg tror næsten, at det var vanskeligst at tegne et nøjagtigt grundrids af hytten.“

Stifinderne mener, at den opgave, de fik stillet, var den sværeste. „Nej, det værste ved turneringen, det var nu at skære hovedet af ålen,“ siger en af kokkene, „men det skulle jo gøres, og så fik jeg det da også gjort.“ Det skal iøvrigt heller ikke have været helt nemt at *spise* ålen bagefter.

(Fortsættes side 91)

Og nu...

Ja, nu er det jo først, det skal vise sig i praksis, om formålet med dette forårs fællesarbejde for mange grønne og blå troppe skal være blot en epoke, eller om samarbejdet har været så frugtbart og kammeratskabet så berigende, at turneringerne kun har været en festlig optakt til et varigt sammenhold til gavn for begge korps, således som det var fællesrådets håb og dronningens mening, da tanken om en blå-grøn dyst tog form.

Det er jo sådan, at hvis spejdertanken ikke blot skal være en lille gnist, men blive et stort og varmende bål, så må mange mennesker bære ved til det. Det er godt at have en penfriend i det fremmede, og det er både lærerigt og udbytterigt at have en kammeratskabstrop at mødes med nu og da, men allerstærkest står vi, om korpsene indenfor landets grænser arbejder så godt sammen, at de føler sig som et, ikke bare repræsentativt og udadtil, men først og fremmest som et levende hele indadtil, og det er jeres opgave, alle I store og små spejdere rundt om i det grønne sommer-

land, at tage del i denne opgave, som man ikke får præmier for, mens mange øjne hviler på en, men en opgave, hvis løsning bærer lønnen i sig selv.

Naturligvis er der en forskel på de to korps, ellers var der ikke to, og ellers gik I ikke i hver sin uniform, men det er forskelligheder, som kun virker adskillende på dumme og kortsynede mennesker, der tror, at der kun er een vej til, og det er den, de selv går på; men mennesker med fantasi og udsyn ved, at der er mange veje til, og at man kan lære meget af at høre om den måde, andre orienterer sig på.

Til alle troppe i landet, grønne såvel som blå, er der efter turneringen sendt et brev fra fællesrådet med dronningen i spidsen med en forespørgsel om, hvilke erfaringer troppene har fået ud af dette forårs samarbejde. Formentlig vil de fleste først og fremmest glad svare: et godt kammeratskab. Men når de er nøgterne, vil de måske tilføje, det *ville* nu være praktisk også med eventuelle fremtidige turneringer for øje, om vore spejdere i de to korps var lidt mere ens trænede og skolede, om de krav, der stilledes til f. eks. klasseprøverne var ens for korpsene — og hvorfor

skulle man ikke også kunne arbejde på det? Naturligvis ville det lette både forståelse og samvirke, at man arbejdede spejderteknisk set på samme basis, og muligvis ville det også have en vis betydning udadtil, at omverdenen forstod, at en førsteklassepejder var en virkelig første klasses spejder, uanset om hun var i grøn eller blå uniform. Det vil være et stort arbejde at skabe de ens krav for klasseprøver for korpsene, men er det *jeres* mening, at det vil fremme samarbejdet og forståelsen, så vær overbeviste om, at arbejdet vil blive gjort. Men det største arbejde ligger hos dig, når du siger til din kammerat: Nu gør du dit, og så gør jeg mit, og så gør vi begge to resten!

Også ved fællesrådets jubilæum i januar så man to lysestager. De kom som en gave fra Sverige. De kunne bruges hver for sig og være smukke, men de kunne også sættes ind i hinanden, og det siger sig selv, at så kunne lysene skinne dobbelt. Det var med dem som med stagerne i Assens og Brenderup, de er smukke hver

for sig, men når de to troppe mødes og tænder lys i dem begge, så lyser de og varmer dobbelt. Stagerne er der, det står til os, om vi altid holder lysene brændende.

Veje skilles, venner spredes,
støv og mørke skjuler spor,
længe må om veje ledes,
som de ædle slægter for.
Videnom i verden ryger
rester af det store bål.
Ild og gnister endnu flyger,
onde viljers onde mål.

Gode vilje, er du rede
til at ofre mer end ord?
Vil du samle eller sprede
venner fra den hele jord?
Andre bål må tiden brænde
for at lyse krig i band.
Rene hjerters glød kan tænde
fredens stille verdensbrand.

Anniesofie

Sol, sommer og glade dage

Bøllefrøet og jeg har meget travlt. Hun skal i sin første lejr, og vi syer poser og vi sætter mærker på, og undertråden knækker i maskinen, og cyklelakken, vi navner spisegrejer med, løber ud, og vi knækker neglene på knappernes splitter. Men vi morer os dejligt, og hele tiden spørger Bøllefrøet, som kun hun kan spørge og har spurgt, siden hun fik talens vidunderlige gave: Hvad, hvis jeg skal lave mad helt alene og ikke kan få ilden til at brænde? Hvad gør jeg, hvis jeg går nattevagt, og der kommer et meget vildt dyr, som siger en meget vild lyd? Skal jeg vaskes hver dag ret meget? Hvor ligger jordens magnetiske nordpol? (Det kan jeg ikke sige på stående fod og har ikke tid at slå det op, hvorfor jeg får at vide, at jeg egentlig ikke ved ret meget!); men nu skal jeg fortælle om den allerbedste lejr, jeg selv har været med til.

Den allerbedste lejr? Jeg tænker på *min* allerførste lejr, hvor vi lå i lade og altid lavede rabarbersuppe og æggekage, og på Brockdorff, hvor

lejrpladsen var en bakke med vældige himle og sejlene skyer over, på vandringer langs blåt, blåt vand og gylden sol over klipperne ved Rø. Der er Trolleborglejrene med mange spejdes mylder og samhörighed og hundreder af små rygende køkkenbål over en mark og stille middagstimer i parken under et stort træ, mens det summede af sommerdag omkring en. Og der er Fænø med kulsorte tordenskyer strygende lavt over Lillebælt og forsvindende med mægtige lyn over fynske bakker. Der var dagene ved søen i Sverige med duften af solbeskinnede fyrretræers harpiks og svirrende guldsmede over vandet, ringlen og gumlen af klokkekøer i skovene og lejrbaalene på en granitknold i søen.

Jeg kunne ikke, kære Bøllefrø, fortælle dig, hvad der var bedst, om også jeg ville, men jeg kan fortælle dig, uden at du forøvrigt vil forstå mig, før du har oplevet det, at med et telt som hjem i 10 dage og med alle sit livs fornødenheder stuvet i en rygsæk kan en menneskeunge, der har åbne øjne og ører og en næse, der kan snuse op mod vejret, opleve mere sommer, end hun ellers kan det i 4 lange sommermåneder. Og det er i sommerlejrens brogede dage, det vil vise sig, hvad hun er værd, og ubevidst føler hun det selv, om hun er levende med i det, der sker, om hun kan klare et regnvejr, som hun hjemme ville være krøbet i skjul for, om hun uden puh og støn kan få slæbt mælkejungen henad en solvarm, støvet vej, om hun kan hjælpe den, der er trættede, end hun selv er, og om hun selv er træt, alligevel kan nynne:

og så synger vi en lille, dæmpet sang,
og en lille stille sommeraftensang —.

Morgenerne i et telt er et eventyr helt for sig, Bøllefrø. De andre sover endnu, men du er vågnet, fordi en flue havde valgt din næse at gøre morgengymnastik på, og du ligger yderst og linder på teltdøren, solen står allerede højt over vandet, men den fjerne kyst ligger i morgendis og tager på den anden side, og du kan drømme dig, at dér ligger en helt anden verden. Vandet er helt stille, men af og til siger det blob! en fisk slår i vandskorpen. Græsset er vådt af duggen, men det kribler og krabler allerede af små flittige dyr, der synes at have meget travlt. Der er nu den lille mariehønelignende runde tingest, der

absolut vil op på et strå, der ikke kan bære den, den falder ned, spræller arrigt med alle sine mange ben, kommer igen på højkant og kravler op igen, — hvad vil den? Ja, det ved vi ikke, men vi har da lov at drømme derom. Træerne i skovbrynet er helt stille, men pludselig lyder der som et suk, og bladene begynder at vifte lidt i den første morgenbrise, det er, som om skoven vågner af en tung søvn — dagen er begyndt.

Så kommer også dagen for jer med alle jeres gøremål, og du, som er lige så fummelfingret som jeg, vil have svært ved at håndtere redskaber og få et par pinde til at ligne det, de skal, og tjene det formål, de skal, som stativer til alverdens nyttige formål, men du vil kaste dig ud i det med ildhu, et par fingre vil ryge med i farten, og du vil være stoltere end over et skole-ug, når stativet står for kritik og viser sig at tjene sit formål. Det vil vise sig, at det er sjovt at vaske op, når man er mange, og at man kan få en bålsovet gryde blank på rekordtid, når man synger en ganske bestemt sang, som man selv har lavet sig.

Der er turene i skoven, hvor der kan være solvarme hindbær, eller langs stranden, hvor våde sten glimter som i Aladdins hule.

Tingene og vejret, vejene og skovene kommer en så nær ind på livet, når man lever midt ude i dem, blæsten har sin egen sang, ja den har mange, og regnen har sin, når den klasker mod bladene og trommer på teltsiderne og risler ned ad en regnfrakke; og sommerdagen har sin summelyd.

Jeg tror, der er lidt af en ildtilbeder i os alle endnu, vi elsker at ligge og puste til køkkenilden, så asken står i en sky om os, og vi holder af at tænde aftenens og lejrens samlende ild, skutte os

i de tykke trøjer og høre verden blive stille. Mørket lister ind over os, langt borte hører vi køer brøle melankolsk på fjerne marker, og solen går væk. Op af lejrilden rejser sig spejderlivets poesi, og tvi dig, om du ikke evner at frigøre denne, om du ikke i samværet med kammeraterne, du lærte at kende i dagenes løb, føler noget godt og varmt gro inden i dig, om du ikke i lysskæret kan drømme om ting, du aldrig skal opleve, og andre,

du aldrig så! Og I nynner lidt og synger meget, og det er godt bare at være træt og at sidde stille i mørket og være.

— — —

„Mødre er mærkelige,“ siger Bøllefrøet og betragter sit værk: Æ. 410 med blanke bogstaver på et par lejrbaalsbukser, — „tænk, at du ikke engang kan sige, hvad for en lejr, der var den bedste!“

A. H.

Der bor en samler i os alle

Atter har vi oplevet et forår, atter fyldes vi med glæde over det grønne under, der sker for vore øjne. Energien, der måske lå lidt i dvale, blusser atter op — vi beruser os i de lange, lyse dage og tænker måske: „Ak — hvem der kunne holde sommeren fangen“ — tænk, at kunne tage sådan en dejlig solfyldt sommerstemning frem på en trist, tåget novemberdag — man er ligefrem ved at kunne undvære sin levertran! Mangt og meget kan mennesket gøre, men holde sommeren fangen — så vidt er vi ikke nået endnu. Men *sommerstemningen* kan opmagasineres, hvis vi har energi og lyst dertil. Man kan samle på så meget — da I var blåmejser samlede I på glansbilleder og servietter, mange af jer samler vel på frimærker eller tændstikæsker . . . og nu tror I nok, jeg har fået solstik, når jeg foreslår jer at lave en samling, der kan give jer lidt sommerstemning i mørketiden.

Meningen er den, at I skulle prøve, enten enkeltvis eller patruljevis, hvor meget I kan opleve — indsamle og bevare af naturen i sommermånederne. Og som de rigtige samlere I er, ved I, at jeres samling skal være sirligt og net ordnet, ellers har man ingen fornøjelse af det — men fordi der er orden i tingene, behøver det jo ikke at blive kedeligt — der er mange måder at ordne en samling på.

Lad os begynde med træerne — de har hele vinteren stået og strittet med deres nøgne grene, men har netop nu fået blade i det skæreste grønne. Mon du kender vore træer? Ja, bøg og eg — og måske et par stykker til, men der er mange spændende træer og buske i vore skove — hvad mener du om hæg, benved eller balsampop-

len — dem skulde du og patruljen ta' og samle på og så „fotografere“ bladene. Det foregår uden fotografiapparat, men ved hjælp af en fotoramme, fotopapir, solen, og så det blad man ønsker at forevige. Fremgangsmåden er den samme, som når man selv laver aftryk af sine film. Kender du det ikke, kan enhver fotohandler forklare dig det.

På denne nemme og billige måde kan I lave den nydeligste samling billeder af blade fra vore træer og buske — og det er jo ikke værst at være den, der ved om et par sjældne træer til samlingen, og så finde ud af, hvad det er for nogle. Det er jagt-, sport- og samlermani i skøn forening.

Billederne ville jo pynte svært i tropsløkalet, hvis I satte dem på pap og indrammede dem, og så havde både I og jeres kammerater i troppen glæde og gavn af jeres samling.

Blomster kan man fotografere på samme måde, men det giver jo kun et indtryk af blomstens stilling og bladenes form, farven, som dog er en

væsentlig ting ved en blomst, kommer slet ikke med, saa jeg vil foreslå, at I presser blomsterne som sædvanlig — så sirligt om muligt — og af så mange farver som muligt, og også en del dekorative blade og græsser, især er hjertegræs yndigt. Og hvis I så er lidt fikse på fingrene, kan I ved hjælp af karton og lidt danalim lave den nydeligste mindekrans, som med et lille vers indeni ville være en smuk opmærksomhed til een, man gerne vil sige tak. Eller skal troppen have et husflidsmarked, vil sådanne små blomsterbuketter i glas og ramme være en både pæn og god salgsartikel, og så er den tilmed billig at fremstille. Og selv om du på denne årstid tænker på alt andet end julekort — ville det så ikke være festligt, om der på dine julekort i år kunne komme en lille sommerhilsen — en potentiel, en rød farve eller måske bare lidt hjertegræs — alt efter ens fantasi og dekorationstalent.

I vort lille havomskyllede land kommer de fleste af os vel til en kyst i sommerens løb, og hvis I har det som jeg, så kribler det i jeres samlersjæl ved synet af de mange strandskaller og sneglehuse, og inden længe er I i fuld gang med at samle på skaller ligefra des største sandmuslinger til de små bitte lyserøde „barnesnegle“ — de morsomme snoede konkylier m. fl. — men hvad skal vi bruge dem til? Ja, foruden I kan lave morsomme halskæder, kan I også dekorere lågene på de æsker, I bruger i tropslokalet til at gemme jeres farveblyanter og spil i. Stryg først låget over med en kraftig lim, smør derefter et pænt jævnt lag gips på, og læg, mens gipsen endnu er fugtig, skallerne ned i et fint mønster. Når det hele er tørt, kan det stryges over med en klar lak.

Hvis I er flittige til at samle i sommer, opnår I 3 ting:

- I vil få mange dejlige oplevelser i naturen.
- I kan gøre fuld brug af jeres lyst til at samle.
- I vil lære en hel masse om de ting, I samler på.

... men deuden vil der til vinter sikkert brede sig mangen en lys sommerstemning i patruljen, når I sidder med resultaterne af jeres sommer-samling.

God jagt!

E. H.

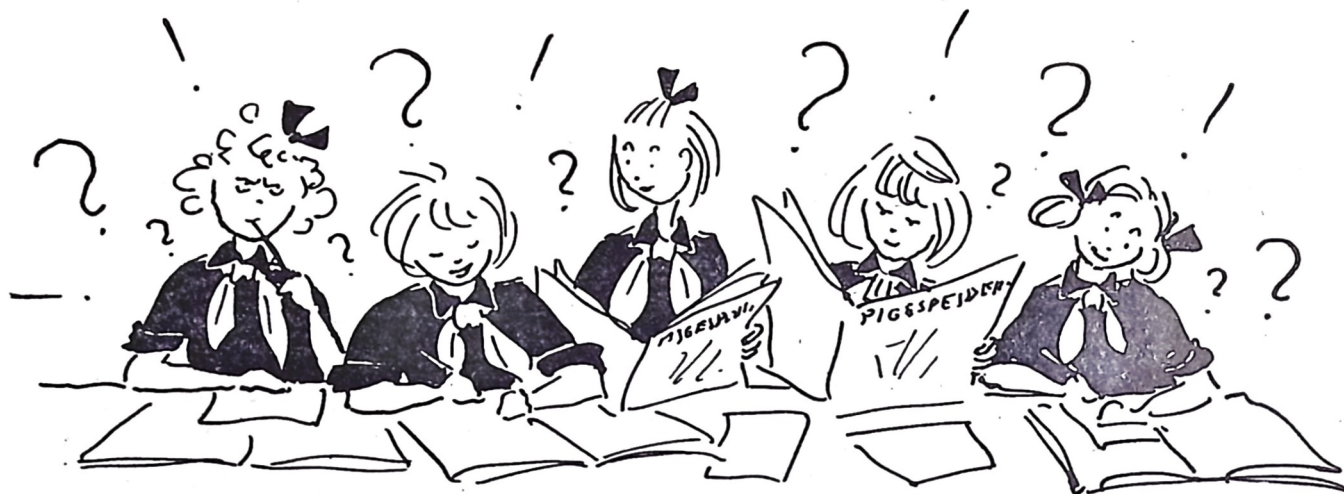

Invitation til Holland

En trop i Eindhoven, Holland, har på dette sene tidspunkt sendt en invitation til vort korps. To spejdere inviteres til at deltage i troppens lejr i nærheden af Eindhoven og til før eller efter lejren at være gæster i hollandsk hjem i 8–10 dage. Der bliver ikke noget lejrkontingent at betale, men naturligvis skal man selv betale rejsen frem og tilbage.

Hvis der er nogen, der er interesseret i at få lov til at nyde godt af denne invitation, så tal med jeres tropsfører derom og bed hende gennem divisionschefen indsende ansøgning til korpskontoret i København inden 25. juni.

Alder: 15–18 år, og iøvrigt skal man opfylde de betingelser, der står anført i pjecen om pigespejdernes internationale kammeratskab.

* Den lette side *

Hvem er så velbevandret i danske eventyr, at hun kan opgive, hvorfra nedenstående citater er hentet? Løsningerne, som både skal rumme forfatteren og historiens titel, sendes til redaktionen inden 1. juli, og så kunne det jo nok være, at der vankede lidt præmier til de dygtigste indsendere!

„Dér er det!“ sagde kongen, da han så den første dør med kors på.

„Hyp, alle mine heste!“

„... jeg har næsten ikke lukket mine øjne den hele nat! Gud ved, hvad der har været i sengen?“

„Koax, Koax! brekke-ke-kex!“ det var alt, hvad sønnen kunne sige.

„Oh, det er nydeligt! ganske allerkæreste!“ sagde den gamle minister og så igennem sine briller.

„Stop ham! Stop ham! Han har ikke betalt told! Han har vist ikke pas!“

— den ene skal hænges,
den anden skal stænges,
den tredje skal brændes,
den fjerde skal endevendes!“

„Den er mere end nydelig!“ sagde kejseren, „den er pæn!“

„Men han er for stor og aparte!“ sagde anden, „og så skal han nøfles.“

„Vil I høre om Ivde-Avede eller den om Klumpe-Dumpe, som faldt ned ad trappen og kom dog i højsædet og fik prinsessen?“

„Au! det stak mig i hjertet! og nu fik jeg noget i øjet!“

„Er det en høj? Det kalder vi oppe i Norge et hul!“

„De er nok hovmodig, siden De har været slået i stykker!“ sagde gedebukkebens-overgeneralkrigskommandersergenten.

Slutningsopgaven i aprilbladet blev vundet af Gerda Bistrup, Korinth, som har sluttet sig til følgende af tegningen:

En ræv kommer luskende fra skoven, den går ind i hønsegården og tager en høne. En mand kommer med en hund og ser ræven. Ræven begynder at løbe, og hunden med manden løber bagefter.

*** POSTBOX ***

Hvorfor er det kun de 12-årige, der vil korrespondere? Prøv engang, I mere voksne, ja, også de alderstegne gamle gifte koner må melde sig, da jeg har flere voksne føreres adresser liggende, bl. a. fra U. S. A., der gerne vil korrespondere med Danmark.

Så er der Norge, her ligger nu en liste med spejdere fra 10 til 16 år. En lille patrulje med 13-14-årige — ialt har jeg 18 norske adresser liggende.

Den finske pigespejder på 16 år venter stadig på en kammerat, hun kan mødes med i Finland.

En englænder på 17 år og en engelsk patruljefører, som vil finde en trop til sin egen at skrive med.

Husk, at hvis jeg har adresser liggende, der passer til jer, så kommer den med næste post, ellers skal den først sendes til det pågældende land, hvor den også kommer til at ligge og vente, til en passende kandidat har meldt sig. Husk, når I skriver til mig og forespørger om noget, at vedføje det nummer, der står øverst til venstre, da det er vanskeligt, ja næsten umuligt for mig ellers at finde frem til den rette adresse blandt de tusinder, jeg har haft mellem hænderne.

Spejderhilsen!

Fromse

Billeder fra Hylkedam

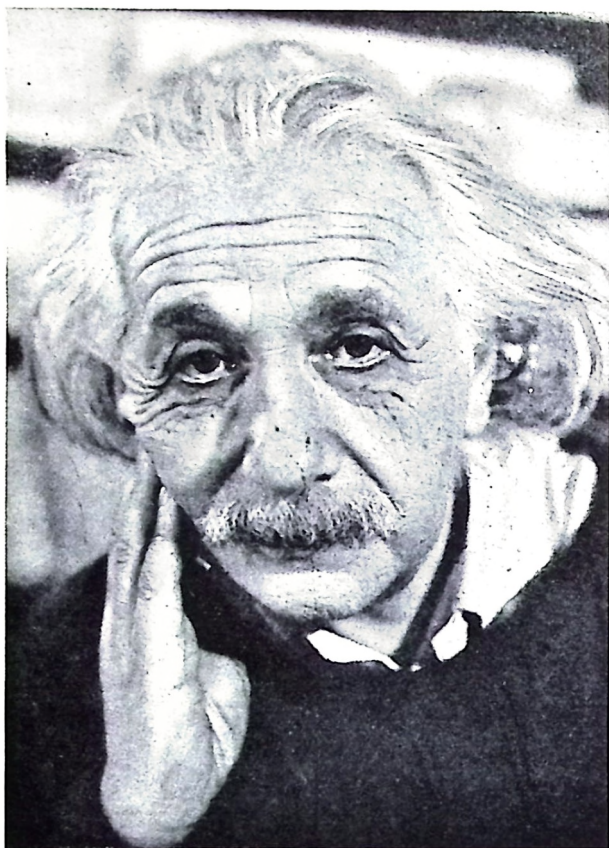
Turneringen blev særlig festlig ved, at dronningen og verdensspejderchefen (til venstre) overværede de afsluttende kampe.

Dronningen hører turneringsleder Jens Hvass give spejderne instruktion.

Turneringen var fuld af spændende opgaver. På de små billeder ses „det roveriske overfald“ og ålefangsten. Nederst til højre interviewes det vindende hold.

Da onkel Einstein fik tg!

Albert Einstein fyldte fornylig 70 år. Her fortæller —scient. en lille tildragelse fra hans daglige liv i Princeton i Amerika.

Det var i U. S. A. en forårsdag i 1946. — Det var tidligt på formiddagen; mælkevognene var ved at køre hjem til mejeriet, og solen skinnede fra en skyfri himmel ned på den lille venlige og renlige by Princeton.

Princeton ligger ikke ret langt fra New York og er egentlig en købstad, bygget op omkring en række skoler, læreanstalter og et universitet, som bliver betragtet som et af de fineste og mest lærde i hele Amerika. Princeton er en gammel by — ikke gammel efter vore begreber, hvor gammel er hundreder af år. I Amerika er en by gammel, når dens huse ser ud som i Princeton — masser af typiske kasselignende træhuse fra den glade udvandretid i slutningen af forrige århundrede. Men derfor er byen selvfølgelig ikke gammeldags. Der er flotte butikker og lakskinnende forkromede biler; sjove modsætninger til de gammeldags træhuse.

Et enkelt af dem hefter vi os ved. Det ligger på en villa-

vej — er pænt malet gråhvidt — og frodigt klynger en blåregn sig hen over huset. Der bor Einstein.

Og hvem er så Einstein? I kender måske hans navn — men heller ikke mere. I Princeton kender de ham også — af udseende og af navn. En ung mor, der en dag med sin lille dreng kom gående ned ad gaden, så ham køre forbi i en bil. „Kan du se den mand dér!“ sagde hun til drengen. „Se rigtig godt på ham — det er Albert Einstein — og glem aldrig, at du har set ham!“

Hvorfor sagde hun *det*? Ja, hun ville simpelthen have, at drengen ikke skulle gå glip af at se en stor mand. Drengen ville engang som voksen kunne fortælle sine børn om dengang, han mødte Einstein. Jamen, er denne Einstein da så stor en mand, hvad har han gjort af geniale ting? Det mærkelige er, at han ikke har gjort noget, der er synligt for os almindelige mennesker. Men alene ved sine idéer og tanker har han ændret hele forståelsen af vores verden og dens naturlove, og så stor og berømt er han, at man, når han har holdt foredrag og tegnet og skrevet på den sorte tavle, bagefter lakerer tavlen, tager den ned fra væggen og sætter den på museum for at bevare hans håndskrift!

Alverdens videnskab skylder Einstein tak for hans indsats lige fra atomteoretikeren og til den astronom, der med sit teleskop kigger på stjernerne derude i verdensrummet.

Det ved Einsteins naboer på villavejen godt. De hilser venligt og ærbødigt på den gamle hvidhårede mand, der elsker at gå rundt i gammelt kluns med bukser med en flænge bagi og en hjemmestrikket pullover, der er vendt på vrangen ved en fejltagelse. Men ved de mere om ham? Lige så lidt som en lille pige, Anne, der den solskinsformiddag ringede på hos onkel Einstein, som nabobørnene i Princeton kalder ham. Et øjeblik stod hun og skottede op på blåregnen, der med sine tunge blomsterklaser og sit fine gyldentgrønne løv hang helt ned over hoveddøren. Så lukkede Einstein selv op!

— Men hvad er dog det! sagde han forfærdet. Det er jo Anne! Pil indenfor! Du skulle jo være i skole nu!

Anne fortalte sin historie. Hun havde ikke skullet, men i den første time, hvor de havde haft regning, havde hendes lærerinde sagt, at hun ikke kunne have regnet hjemmepgaverne selv, en masse mellemregninger var sprunget over. Da hun spurgte Anne, hvem der havde hjulpet hende og svaret var „professor Albert Einstein“, blev resultatet en drønende ørefigen og en besked om ikke at være så uforskammet næsvis. Det virkede akkurat på samme måde, som hvis en dansk dreng blev spurgt om, hvem der havde skrevet hans fristil, og han så svarede: „Det har Hans Majestæt Kongen!“

Einstein purrede op i sit hvide hår og var tydeligt stødt.

— Var de da ikke rigtige, min pige? — Jo, onkel Einstein! Einstein drog et lettelsens suk, men så maste Anne videre: — men de blev takseret til tg alligevel! Og fordi

jeg løj, fik jeg både en lussing og skal regne ekstraopgaver som straf!

— Men du har jo *ikke* løjet, og regneopgaverne var jo rigtige! sagde Einstein oprørt.

— Ja, sagde Anne, derfor løb jeg også fra skolen!

— Det var uretfærdigt imod os begge to, lille Anne. Og det var af vrede over den uretfærdighed, at du løb fra skolen. Men kan du ikke forstå, at på den måde får du huller — og så ødelægger du alting for dig selv?

— Jamen, er du aldrig løbet fra skolen? Bare en eneste gang? Alle mennesker siger, at du er som en regnemaskine — så tg har du selvfølgelig aldrig fået!

— Tg, sagde Einstein. Tg! Han fik fat i sin gamle pibe, fik den kradset ud og stoppet den. Tg! sagde han, mens han tændte den. Jo, men det nedbryder vist respekten for gamle onkel Einstein. Og jeg har faktisk også skullet!

Anne var ved at falde ned af stolen. Skulle hendes far trods alt være dygtigere end onkel Einstein? Umuligt. Onkel Einstein var jo verdens største matematiker. Men hendes far havde jo altid haft ug i skolen — sagde han da! Hun stirrede vantro på den hyggelige piberygende, stille mand, der med et lille smil sad og kiggede ud ad vinduet — langt borte i minder.

— Anne, sagde han. Du slægter gamle onkel Einstein på. Jeg fik også tg i matematik — og nobelpris i fysik. Selvom det ikke var samtidig! Se — du går i en moderne amerikansk skole. Jeg gik i en tysk skole. Det var i München, hvor far og mor flyttede til. Det var skole, kan du tro! Lærerne var hårde og uforstående. Jeg kan endnu huske den samtale, mor havde med matematiklæreren — ja, jeg hørte den med øret til nøglehullet. Mor sagde: Han er da ellers så flittig med sine bøger! Og han sagde: Det er næppe i mine fag. Jeg kan ikke give mere end tg til ham — en stor dreng, der ikke kan tale rent endnu. Næ, fru Einstein! De kan tage mit ord for, at han er en sinke — en komplet idiot!

Anne var ved at tabe både næse og mund. Men hun sagde ingenting, og lige så stille fortalte Einstein videre om sin barndom, hvor han altid længtes tilbage til fødebyen Ulm, hvor der havde været den dejligste have til hans fars hus, og hvor han elskede at sidde under solbærbusken og lære at skelne fuglene fra hinanden på deres sang. Det var noget andet end den hårde tid i skolen, hvor han fik buksevand og tærsk, fordi han var en jødedreng.

— Min eneste trøst var en bog om algebra, fortsatte Einstein.

— Algebra? spurgte Anne.

— Ja, min onkel Jacob var den første, der forklarede det for mig. Han sagde: Algebra er dovenskabsregning. Det, man ikke kender, kalder man x ; behandler det, som om det var velkendt, skriver sammenhængen op og bestemmer så x 'et bagefter!

Anne var imponeret. Det lød så logisk i onkel Einsteins mund, og hun forstod så godt, at jagten på det hemmelig-

hedsfulde x havde givet hans drengeliv indhold, selvom det ikke var retfærdigt, at de hjemme havde sagt om ham: Det er det, vi altid har sagt, Albert *er* ikke normal!

— Da jeg var 15 år, var far ved at gå fallit, og for at redde sig, flyttede han til Italien og startede et elektromekanisk værksted — men jeg — jeg skulle blive og gå i skole til jeg var student! Men ved du, hvad jeg gjorde?

— Næ!

— Jeg skulkede fra skolen! Jeg stak af. Jeg har altid hadet tvang og syntes, at skolen ligesom staten skal være vores tjener, ikke vores herre. For samvittighedens skyld fik jeg en læge til at skrive under på, at jeg var vokset for stærkt og trængte til en hvilepause. Jeg vandt friheden på en løgn — men glæden og ophidselsen kvalte alle andre følelser. Toget rullede ud fra stationen — bort fra by og skole!

— Kom du så aldrig mer' i skole? sagde Anne.

Einsteins pibe var gået ud. Han kikkede på den, som om den havde gjort ham en personlig stor sorg ved at gøre det. Så nikkede han og fortalte om sin tid som vagabonddreng i de italienske schweiziske alper. Han blev dus med hyrderne og sov i bøndernes lader, og da han en skønne dag dukkede op i Zürich og forsøgte at komme ind på den tekniske højskole — nu skulle det være slut med driverlivet — dumpede han til adgangsproven! Han måtte på skolebænken igen, og da han adskillige år efter endelig stod med sit eksamensbevis i hånden, havde han intet at leve af.

— Var du arbejdsløs? spurgte Anne forsigtigt, selvom hun ikke rigtigt kunne tænke sig onkel Einstein indrullet i de arbejdsløses hær.

— Ja! Så lagde jeg ind på avisannoncer, fik en privatlærerplads, blev fyret og havnede på et patentkontor i Bern, hvor jeg fik en blandet kontorplads, hvor jeg skulle se alle mulige og umulige opfindelser igennem. Jeg sad ved mit skrivebord fra 8—16 og lod, som om jeg arbejdede meget flittigt med patenterne — når direktøren kom forbi. Sandheden var, at jeg gjorde mit arbejde færdigt på den halve tid — og brugte resten til at fundere på mine beregninger over det, der nu kaldes min „relativitetsteori“. Jeg arbejdede med åben skuffe!

— Det er ligesom, når jeg læser roman inden i atlasset!

— Fy! Kun hvis du læser fysik inden i det, kan jeg tilgive dig! Einstein så helt krænket ud. Han fortalte om sin nobelpris, som for første gang i hans liv havde sat ham i stand til at give 150.000 kroner bort til de fattige, om tiden i Tyskland, da han var blevet kaldt til Berlin; om Hitler og om dengang, da Gestapo med maskingeværer besatte hans sommerhus, gennemrodede det og fandt en rusten brødkniv, der i Goebbels fortolkning blev til presmeddelelsen: „Der fandtes ved ransagningen våben nok til at bevise Albert Einsteins højforræderi mod det tyske folk.“

Anne gøs ved at høre om, at onkel Einstein havde været

så nær ved at komme i kløerne på de berygtede nazister. Men han så slet ikke forskrækket ud selv. Han smilede bare — ligesom sædvanligt.

— Da var jeg allerede i sikkerhed uden for Tysklands grænser og rejste til jer i Princeton. Her har jeg kunnet få lov at arbejde i fred, selv om jeg har måttet svigte eet eneste af mine idealer ...

— Hvad er det, onkel Einstein?

— At modarbejde krig. Jeg lærte, at det ikke er nok at kæmpe *mod krig* — man skal også kæmpe *for fred*. Derfor sagde jeg i 1939 til præsidenten, at nu burde vi lave atombomber. Men det er ikke altid lykkeligt at støbe kuglerne, lille Anne!

— Er du da ikke glad?

— Jo, jeg har mange ting at være glad for. Jeg har fået lov til at udrette noget i et langt liv, og jeg har min violin og dig og mine andre små venner! Det er jer, ungdommen i dag, der skal bære verden med bedre hænder. Derfor, vær flittig i skolen, men vid, at det, du dér lærer, er ikke nok! Du skal selv gøre dit for at øge din viden — ellers er det hele ikke noget værd. Og pil så af. For nu går jeg ned og spiller!

— Ned? Anne syntes det lød mærkeligt.

— Ja, ned i køkkenet. For der lyder tonerne fra min violin altid klarere og renere. Og mens jeg spiller lister du lige så stille af. Og glem så aldrig, hvad onkel Einstein nu siger: *Fantasi er endnu vigtigere end viden. For fantasien gør menneskene til guder og sætter dem i stand til at tale med stjernerne ...*

Anne stod helt alene oppe ved enden af den lange smalle trappe og kikkede ned i forstuen. Einstein var ved at stemme violinen nede i køkkenet. Solen, der udenfor på vejen, forlængede hoveddørens nøglehul langt ind i den mørke forstue, som en gylden stribe, hvor usynligt støv blev stjerner og atomer, der kredsed og drejede i lysstrålen. — Så hoppede hun ned ad trappens mange trin og trak sagte døren i bag sig. Hun havde ligesom på fornemmelsen, at det, onkel Einstein havde fortalt hende, havde han aldrig fortalt andre børn — og ville aldrig nogensinde fortælle igen ...

—scient.

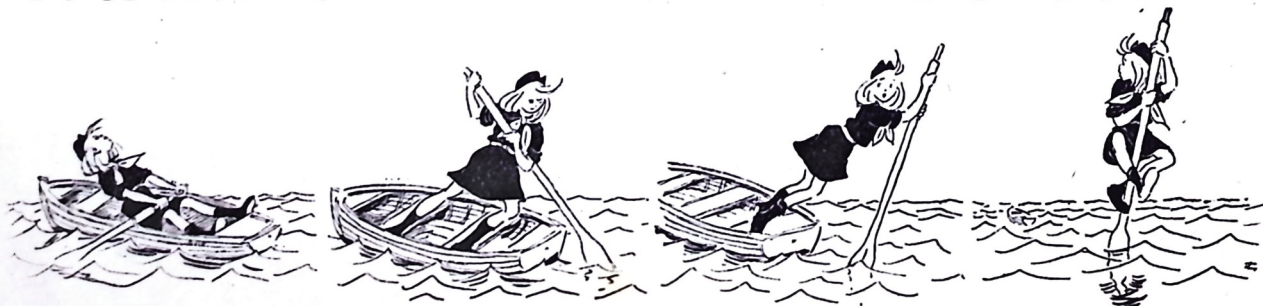
ÅKELAPATRULJENS BEDRIFTER

Det levende

For en måneds tid siden kom jeg igennem min barndoms gade, det har jeg gjort med kortere og længere mellemrum. Det var hyggeligt at nikke til husene igen, en og anden butik havde jo ganske vist fået et nyt ansigt i form af et flot moderne vindue med nymodens herlighed og dekorationskunst i. Men for hver gang jeg er kommet, er menneskene blevet mere og mere fremmede. Der var dog stunder, hvor man syntes, man i ansigterne bag barnevognene genkendte ansigter fra skolen, og i mange år kunne man i en købmandsbutik bag disken finde hende, som vi ubarmhjertigt kaldte Pølse af temmelig nærliggende grunde, og med hende få en god snak om mennesker og begivenheder. Men nu er også Pølse væk, og ser jeg en lille spejder på gaden, ja så er det sikkert en fra Sjølund trop, og hun vil tro, at jeg er sluppet ud fra sindssygehospitalet, hvis jeg giver mig til at skingre over gaden, som jeg forud ville have gjort det til et medlem af Akelapatruljen: Se Eder vel for, oh ulve!

Og som jeg nu gik der for en måned siden, var jeg lige ved at blive helt trist over, at det kun var husene og mig, der kendte hinanden, indtil jeg pludselig på et gadehjørne stod ansigt til ansigt med Gedske. Det var jo nok en Gedske, der på alle ledder var tre gange så stor som Akeladagenes unge ulv, men alligevel lignede hun sig selv, så hjertet stod helt stille og derefter gjorde et hop mange år tilbage i tiden! Som den gang hang en forvildet pandelok ned over højre øje og blev slået tilbage med små hidsige kast af hovedet, nu

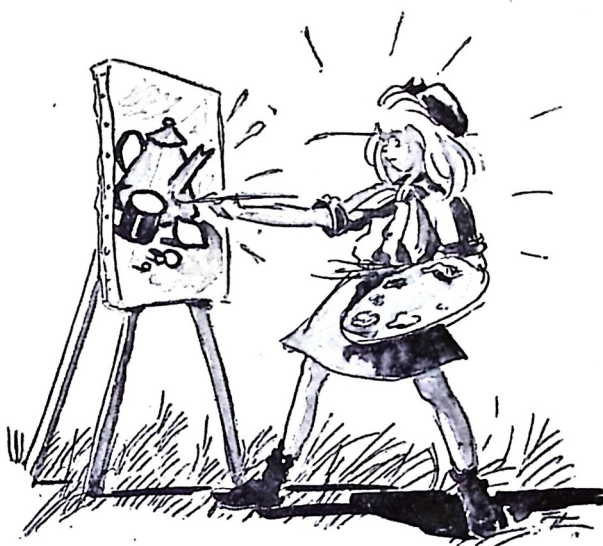
TINKA GENNEM TYKT OG TYNDT

som den gang stak der en bluse i en påfaldende farve ud af en frakke, som manglede en knap, og nu som den gang var der en umiskendelig malerlugt ved hende, en malekasse hang i to sammenbundne snørebånd over skulderen, en pensel havde hun bag øret, op ad venstre lomme stak hovedet af en levende og desorienteret skildpadde, og om hendes fødder dansede en hund af ubestemmelig oprindelse og stor pjuskethed og med en næsvis opstoppertud og et intelligent udtryk i øjne og ører. Byen havde fået sin sjæl igen, og Gedske og jeg måtte som i gamle dage gå på konditori (med skildpadden), mens hunden, der hed Apollon, måtte vente eller gå på eventyr andetsteds.

Og så skulle vi høre alting om hinanden, og det er meget, når der er gået næsten 20 år. Jeg havde jo set Gedskes udstillinger nu og da. Der er kommet liv over hendes farver, og hendes streger er blevet sikrere end den gang, hvor hun i et år spillede gæsterolle i Akelapatruljen og altid faldt i staver, når hun så noget, der var værd at tegne, og hvor hun altid blev væk eller måtte hives med, fordi hun havde fundet en stump blyant og „lige“ på et madpapir skulle have tegnet et eller andet. Gedskes omhyggelige mor havde altid stoppet hende ud under uniformen med sweatere og jumburs forsynet med kvaster og klunker, som stak ud af alle sprækker og knaphuller, der var altid malerklatter på nederdelen, og hun havde altid en pensel bag det ene øre, og den sad godt fast, for den var der altid. Jeg husker en lejr, hvor vi havde en meget stor og meget blå kaffekande med, som var Gedskes yndlingsmotiv, den blev malet i alle tænkelige vinkler og opstillinger. De rare gårdfolk, vi boede hos, troede vist, at hun var småtosset, men selv om hun ikke var af mange ord, tror jeg alligevel, at hun lærte os alle en del om farver og linjer.

I ikke mindre end to måneder fik hun os til at spille dukketeater og ikke andet, hun malede kullisser og personer, og vi skrev selv dramaerne og havde det dejligt med os selv, indtil tropsføreren en dag spurgte, hvad meningen egentlig var med al den dukkekomedie. Det var virkelig et meget stort spørgsmål for en ung patruljefører at få stukket ud, for hvad er meningen med, at man morer sig dejligt i to måneder med at male og klippe og digte og spille komedie? Ja, så måtte

jeg jo i min forfjamskelse lave en mening, som de voksne og så fornuftige kunne tage for gode varer, så jeg sagde, at vi ville prøve at tjene noget til patruljekassen. Og så måtte vi jo sætte en forestilling på benene, og den var, såvidt jeg husker, en blanding af patruljens egne oplevelser, „Aladdin“, „Jorden rundt i 80 dage“ og H. C. Andersens „Elverhøj“. Der var ihvertfald ikke det, der ikke skete i det drama, og der var både skud og ophidset folkemængde bag scenen. Der blev solgt bolsjer og is i pausen, og vi tjente 7,26.

Men bedst af alt huskede jeg jo den tur med „det levende“, og den måtte vi opfriske på konditoriet, da Gedske var ved sin 7-de flødeskumskage. Det var en vældig god tur. Vi var på det tidspunkt en meget stor trop, og samtlige patruljer skulle bevæge sig gennem en skov og udrette forskellige spændende og mærkelige ting. Der var også noget med sporing, og det var særlig fængslende og forvirrende, når Vera Vips var med, for hun fandt altid spor i alle ting, knækkede pinde, nedtrådte blomster og dun i græsset, og resultatet blev altid, at man i nogen tid og mange gange irrede sig ud i noget helt forkert og tidsrøvende. Nå, men på denne tur skulle der tegnes skitser, og det var Gedske jo den ideelle til, selv om man næsten ikke kunne drive hende videre, og der skulle digtes, og det gjorde Vera Vips og jeg jo alligevel altid, og der var noget med at klæde sig ud som en skovtold af forhåndenværende ma-

materialer, og de to små levede altid sådan med trolde og skovnisser og alfer og mærkværdigheder og hule træstammer, når vi var på tur, at det heller ikke var så vanskeligt. Men så var der jo det punkt på det os ved øvelsens start udleverede papir, der hed, at vi, når øvelsen sluttede kl. 2 og ved de krumme ege skulle medbringe „noget levende“. Om dette levende herskede der megen tvivl. Vera Vips var inde på, at det skulle tages i overført betydning, at vor ånd skulle være levende, vort humør så smittende, at man deraf kunne se, at vi var en spillevende patrulje. Korporelen, der var mere jordbunden, mente, at det var noget vrøvl, meningen måtte være, at vi skulle have et dyr med os; dette gav anledning til talrige diskussioner undervejs, for hvilket dyr kunne man medbringe, uden at det ville blive forstyrret i sin bane som et lille dyr, når man flyttede det fra et sted af skoven til et andet? Der var jo vrimglende, myldrende fuldt af biller og insekter, men hvem kunne sige, om ikke den grøntskinnende lille bille, der nu travede over skovstien, netop var ude i et meget vigtigt ærinde, som aldrig ville blive udført, hvis man puttede den i en tændstikæske og bragte den så langt væk som til de krumme ege? Wikkelvejr, som ellers ikke plejede at udmærke sig ved genialitet, fandt dog på den udmærkede løsning, at da der var dyr nok at tage af, kunne man ihvertfald vente indtil allersidst med at indfange et sådant, for så blev det dog ikke bragt så meget ud af sin bane. Vera Vips holdt nu stadig på sit med den levende gejst, og Gedske gik og småmumlede, at noget levende skulle være noget stort og varmt — og så hengav vi os iøvrigt til, hvad vi ellers skulle løse af opgaver og udrette af stordåd.

Da vi var ved at nå vejs ende og havde udrettet det meste af, hvad vi skulle til på det nærmeste egen tilfredshed, savnede vi Gedske. Det var vi så vante til, fordi hun som sagt nemt faldt i staver og altid lige skulle tegne det ene eller det andet, men i dag havde vi jo formanet hende indtrængende til at holde sammen med os andre og ikke sinke os mere end strengt temperamentsmæssigt nødvendigt. Vi råbte, og vi kaldte — men ingen Gedske. Gode råd var dyre, vi kunne allerede se andre patruljer på vej mod mødestedet, og der var kun et kvarter tilbage. Hvad var bedst: at møde op og sige, vi har tabt Gedske

og værsgo' her er vore besvarelser og løsninger og indsamlede materiale — eller at finde Gedske og komme for sent? Vi valgte det første, og det syntes at være galt, for Tropspeter blev meget vred over, at en spejder var blevet væk, for det havde hun dog aldrig oplevet (ok, det havde vi jo så tidt!), og det var meget godt alt det, vi afleverede, men hvor var det levende? Ja, se det havde vi jo så glemt på det sidste stykke vej af bare ophidselse. Vi var lige ved at vinde, eller rettere vi havde med det forhåndenværende materiale flest points, men vi manglede det levende (Vera Vips havde altså ikke haft ret i sin udtydning af opgaven) og den levende Gedske. Nå, enden på bedrøveligheden blev, at troppen vandrede afsted tre og tre og med højtloftet halespids, og at korporelen og jeg skulle gå i skoven igen og finde vor distrahit kammerat.

Træthed var en gløse, som ikke fandtes i Ake-lapatruljens ordbog, modløs ej heller, men når jeg skal være ganske ærlig, så var vi lidt arrige på Gedske, på Tropspeter, der gav os hele ansvaret med at lede og finde, for der kan spilleme ske så meget med en distrahit malerspire i en stor skov. Men nå, vi travede afsted og tilbage for at gå ud fra det punkt, hvor vi med sikkerhed mente at have haft hende sidst iblandt os. Naturligvis var hun ikke dér, og vi hujede og vi fløjtede op, korporelen piftede, for hun hører til de misundelsesværdige mennesker, der kan pifte i fingrene, og jeg kan ikke fløjte mere, end en gråspurv kan synge. Men ingen Gedske. Vi kravlede op i store træer, og vi lagde os lyttende ned i vejsnavset, ingen Gedske. Til sidst satte vi os op på en brændestabel af den slags, man på ingen måde må sidde på og sagde ikke ret meget andet end ingenting for ikke at sige, at vi *var* både modløse og lidt trætte. Og det var en dejlig dag med silende sol ned gennem bladhanget, og vi satte os med ryggen mod hinanden og småblundede lidt, — da vi pludselig satte os op med et sæt, fordi vi hørte sære lyde. Jeg tænker mig, det må lyde sådan, når en lille neger fanger en stor elefant i junglen og prøver at få den godvilligt med hjem. Det var *lidt* uhyggeligt. Men dér, hvor skovvejen slog et meget brat sving, så man først ryggen af Gedske (stadig med en pensel bag øret), ryggen var bøjet og spændt, og det var klart, at hun trak gevaldigt i et eller andet, som hun afvekslende skændte på

og lokkede for. Jeg ved ikke, hvad vi ventede os at skulle skue, — men det var en ko!

„Det levende!“ sagde korporalen og jeg på een gang og kom ned ad brændestabelen i en fart. Gedske var pludselig kommet i tanker om, at vi havde glemt det levende, og da det for hende skulle være „noget stort og varmt“ var hun ganske simpelt gået ud af skoven ud på en gård og havde lånt en ko! Det var en pæn brun ko, men den var ikke særlig glad ved at gå i skoven. Gedske var og er og vil altid blive af den slags mennesker, man ikke skælder ud, selv om hun i sin korte tid fik lavet os mange basseraller ved sin distraktion og stædighed, og nu var der da heller ikke 7 vilde levende heste, der ville kunne få hende til at vende om og aflevere koen! Trospeter

skulle se, at patruljen som helhed *ikke* havde glemt et vigtigt punkt i øvelsen, hun skulle se koen, så meget mere, som dette altså var vores opgavers eneste svage punkt. Heldigvis og uvist af hvilken grund fattede koen kærlighed til korporalen eller hendes tørklædesnip, den gik ihvertfald med os, småpattende på tørklædet, når den kunne se sit snit hertil.

Da vi kom til de krumme ege *var* vi alle tre trætte, og vi var alle blevet stødige. Trospeter havde ansvaret for, at vi alle kom hjem, hun kunne ikke sådan uden videre overlade os til vor uvisse skæbne. Ville hun se os igen, måtte hun hente os ved de krumme ege!

Og Trospeter *var* også en lille ansvarsbevidst fører. Vi havde vist ikke hygget os ret længe med vor ko i skyggen under de krumme ege, før hun dukkede op på cykle ledsaget af et par opvartende drengespejdere. Trospeter blev noget forvirret over den måde, situationen havde udviklet sig på, men drengespejderne lo henrykt og ubehersket og var inde på, at vi så ganske afgjort havde vundet dagens øvelse på grundlag af en enkelt opgaves originale løsning.

Jeg kan nu ikke huske, om vi vandt, men patruljedagbogen var fuld af kortskitser fra Gedskes hånd, og når jeg ser sådan en rødbrun glinsende ko på en mark, må jeg tænke på Gedske, og jeg nikker til den og siger venligt: Du er god nok, selv om du står der placidt og tygger drøv, du er en stor og varm, levende ting!“

POSTBOX fortsat

Finland. Der ligger langt brev fra en 11-årig, men jeg tror, at en 13-årig kan have glæde af det.

En 16-årig finsk spejder vil gerne i forbindelse med en dansk, der kommer til Finland til sommer.

England. Der ligger stadig en del breve fra 11–13-årige englændere og en 25-årig.

En trop på 18 spejdere og en blåmejsfører på 20 år (der efter sigende skal være sød og smilende!) og endelig en 16-årig spejder.

Canada. En trop på 18 spejdere fra 12–16 år. Føreren, der er gift, skriver, at der er danske, der kan oversætte breve og ligeledes skrive på dansk — men det er der da ingen grin ved, vel?

Fromse

Pigespejdernes verdenskomité på besøg i Danmark

Denne overskrift har mange af jer sikkert set i aviserne i maj måned og tit i forbindelse med billeder af verdenskomitéens medlemmer og verdenspigespjederchefen lady Baden-Powell. En del af jer har nok også læst, hvad der stod om verdenskomitéens besøg, så I ved, hvorfor den var her i Danmark, men et par linier i en avis siger jo ikke så meget, så jeg kunne have lyst til at fortælle jer lidt mere om denne begivenhed.

Ja — for det var virkelig en begivenhed — det var nemlig første gang i alle de år, siden pigespejdernes verdensforbund blev oprettet, at verdenskomitéen besøgte Danmark for at holde sit årlige møde dér.

Verdensforbundet — den store sammenslutning af alle de internationalt anerkendte pigespejderkorps verden over — holder hvert andet år en generalforsamling, verdenskonference, for at drøfte de mange spørgsmål, der kan opstå inden for en så stor sammenslutning. Men i tidsrummet mellem verdenskonferencerne må der jo nogen til at styre og lede, og det er netop verdenskomitéen, der gør det.

Verdenskomitéen er altså en slags bestyrelse for verdensforbundet. Den består af 9 medlemmer, som bliver valgt på verdenskonferencen, og den holder møde hvert år. I øjeblikket er der i verdenskomitéen medlemmer fra 8 forskellige lande, men medlemmerne sidder ikke i komitéen som repræsentanter for deres eget land, hver især repræsenterer alverdens pigespejdere. Derfor bærer de heller ikke deres eget lands uniform, men en speciel uniform — blågrå spadseredragt med tilsvarende hat, sort slips, grå strømper og sorte sko og et pecielt emblem, det internationale trekløver i en ring, lavet i blå emalje.

Denne uniform bæres også af alle, der er knyttet til verdenskontolet i London, hvor alle de ting, som verdenskomitéen forhandler om og vedtager på møderne, bliver skrevet og sendt rundt til alle lande. På verdenskontolet skrives også den rapport, „Biennial Report“, som udkommer hver andet år i form af et lille blåt hefte med den

gyldne trekløver på forsiden. I denne rapport findes spændende og interessante beretninger om spejderarbejdet rundt om i verden. Hvis I er flinke til engelsk, vil I have megen glæde af at læse den (den kan købes på vort eget depot).

Verdenskomitéen holder hver gang møde i et nyt land, for at dens medlemmer kan lære så mange lande som muligt at kende og få lejlighed til at se, hvordan man driver spejderarbejdet i de forskellige lande. I år kom turen så til Danmark, og vi, der havde fået til opgave at være med til at arrangere besøget her, så med forventning og spænding hen dertil. Og det blev en stor oplevelse for alle de danske pigespejdere, der fik lejlighed til at se gæsterne og måske høre dem tale i hver sit sprog, og for os danske førere, der var sammen med verdenskomitéen på Nyborg Strand, hvor mødet fandt sted, og senere i København, blev det en tid fuld af morsomme oplevelser.

De første dage gik med at tage imod gæsterne, ialt 22, som kom med tog, båd og flyvemaskine til Nyborg, Esbjerg og København. Hver gang var det jo spændende at se, hvordan nu netop den person så ud. Navnene kendte vi, og også enkelte af personerne, men de fleste skulle vi se for første gang. Det var dog kun få øjeblikke, vi fandt dem helt nye og fremmede, meget snart syntes vi, at vi havde kendt dem længe, der var så meget fælles at snakke om. Den følelse kender vist alle I, som har haft lejlighed til at træffe spejdere fra andre lande. Spejdere har så meget fælles, at sprog og nation ikke betyder noget skel. Er det egentlig ikke en dejlig følelse?

I løbet af et par dage var gæsterne fuldtallige: de 9 medlemmer af verdenskomitéen, Lady Baden-Powell, der som verdenschef har ret til at overvære alle møderne, staben fra verdenskontolet og desuden en del medlemmer af forskellige sub-committes, d. v. s. udvalg, som har specielle ting at tage sig af, f. eks. Our Chalet, Our Ark, træning, blade o. s. v.

Og så gik det løs med møder, dels i verdenskomitéen, dels i udvalgene. Alle var travlt optaget, sekretærerne stenograferede alle forhandlinger og renskrev dem bagefter, så fra mange værelser hørtes skrivemaskinernes klapren til hen på de små timer. En af sekretærerne var fransk,

og hende var vi specielt interesseret i, hun steno-graferede nemlig på maskine! — og det havde vi ikke set før. Hun påstod, at det var meget let og prøvede også på at forklare os metoden, men vi syntes nu, det så meget indviklet ud.

Ind imellem møderne blev der en eftermiddag tid til en biltur til Korinth, hvor Spejderskolen inviterede på te, morsom underholdning i haven og senere aftensmad, og hvor der blev tid til et kort besøg på Brahetrolleborg slot og til at overvære en parade af Fåborg-spejdere, som bragte blomster og gaver til lady B.-P., og som til gengæld fik lejlighed til at høre lady B.-P. tale.

Lørdag aften, da møderne havde varet en uge, var programmet omsider gennemgået, og komité-medlemmerne kunne holde friaften, som blev tilbragt sammen med fynske spejdere, som kom fra alle kanter i store busser for at være sammen med verdenskomitéen. Først underholdt de fynske spejdere med sang og optræden, og dernæst talte lady Baden-Powell og præsenterede de forskellige medlemmer af verdenskomitéen, som hver især sagde nogle ord på deres lands sprog, og til slut samledes alle om et stort bål på stranden, hvor fakler lyste og spejderlovens ord lød på engelsk og dansk.

Og så oprandt søndag den 15., dagen, hvor turneringen om dronningens præmie skulle afsluttes, og denne begivenhed skulle verdenskomitéens medlemmer og de øvrige gæster naturligvis også overvære. Tidligt om morgenen kørte alle i bus fra Nyborg og standsede op i Odense, hvor strædet ved H. C. Andersens hus var fyldt med Odense-spejdere, som ville hylde lady Baden-Powell og verdenskomitéen. Der var musik, velkomsttale o. s. v., og medens de fleste af gæsterne fordybede sig i huset og mindehallen, talte lady Baden-Powell til de forsamlede spejdere. Fra Odense gik turen videre til Hylkedam, hvor man ved en kop te afventede dronningens ankomst. Derefter gik alle gæsterne rundt og så på de forskellige konkurrence-opgaver, og I kan tro, de morede sig — specielt over den morsomme opgave, hvor turneringsdeltagerne skulle fange ål, flå, koge og spise dem. Efter afslutningsparaden, som I hører om andetsteds i dette blad, kørte alle de udenlandske gæster af sted til dronningens feriehem for sønderjyske børn ved Bøgebjerg strand, hvor dronningen selv viste rundt og var

værtinde ved en kop te. Dagen sluttede med en festlig middag på herregården Hverringe ved Kerteminde, hvor dronningen også var til stede.

Og så var opholdet på Nyborg Strand forbi. Tidligt næste morgen rejste gæsterne til København, hvor de blev indkvarteret hos københavnske førere. Om eftermiddagen blev de modtaget på rådhuset, og bagefter besøgte de KFUK-spejdernes depot „Grønvirke“. Om aftenen var verdenskomitéen med til en førerfest, hvor der var underholdning af forskellig art. Verdenskomitéen bidrog til underholdningen med at vise en film, som var optaget i en pigespejderlejr, som afholdtes i forbindelse med verdenskonferencen i Coopers-town i Amerika sidste sommer, og bagefter optrådte hele verdenskomitéen med morsomme optrin, og lady Baden-Powell talte til alle førerne.

Næste dag var komitéen plus enkelte danske på heldagstur til Nordsjælland med besøg på Frederiksborg, Fredensborg og Kronborg, og om aftenen samledes man i Pigespejderhuset til aftensmad og et par timers hyggeligt samvær, inden man for alvor skiltes. Næste dag rejste de fleste, og vi andre vendte tilbage til hverdagens pligter, men tit vil vi tænke tilbage på de dejlige dage, vi fik lov at tilbringe sammen med de førere fra mange lande, som giver deres tid og kræfter til det internationale pigespejderarbejde til gavn og glæde — også for os danske pigespejdere.

Anna

Finlands flickscoutunions nordiska läger 1949

Finlands Flickscoutunions nordiska läger hålles den 4.-14. juli 1949 på Loilanniemi i en typisk finsk inlandsnatur, långt borta från store bosättningscentra. Närmaste järnvägsstation är Kolho, som ligger ca. 300 km norom Helsingfors. På orten finns en liten by (ej stad) och en ångsåg. De är 7 km landvägen från Kolho till Loilanniemi, men endast 3 km över insjön. Själva lägerplatsen är en gles tallskog, belägen på en ca. 1 km lång udde i den stora insjön Ukonselkä, som sträcker sig flere km åt S och NV. Lägerets enda öppna plats är flaggplatsen. Tälten kommer att slås upp i skogen mellan raka, ståtliga furor på en med ljung och blåbärstris bevuxen sandmark, vilken har en fenomenal förmåga att absorbera stora mängder regnvatten. Simstranden är på en fin sandstrand, lägerbälsplatsen är också vid sjön.

Finlands Flickscoutunion har beslutat, att deltagarantalet ej får överstiga 2000. De nordiska länderna har inbjudits att sända 100 deltagare var. Dessutom kommer det några deltagare från England och Holland. Vi gläder oss att taga emot dem, visa dem vårt vackra land och åtminstone i någon mån återgälda den gästfrihet som kommit oss-till del främst under de senaste 10 åren. Vi hoppas att varken valuta- eller andra svårigheter skall utgöra något hinder för våra gäster att delta i lägret. De flesta kommer troligen till Finland över Helsingfors eller Åbo (ev. också Vasa eller Torneå) den 4. juli, och det är meningen att de skall stanna där ett dygn innan de reser vidare ut till lägret den 5. juli. Gästerna inträffar alltså i Loilanniemi ett dygn senare än de finländska lägerdeltagarna. Lägret högtidliga öppnande blir följande dag, den 6. juli. Ur programmet kan nämna en utfärd för gästerna till ett närbeläget pappersbruk, samt en annan, i vilken hela lägret skall delta, till en närbelägen naturskön, öde trakt. Söndagen den 10. juli är besöksdag. Då och på invigningsdagen är lägret öppet för besökande. De andra dagarna har inga utomstående tillträde till lägret. Då åldersgränsen för deltagarna är så låg som 13 år, kommer det att anordnas instruktioner och tävlingar för flickorna. För ledarna och seniorerna blir det föredrag och diskussioner samt specialkonferenser (senior-, scout- och tomtledare m. m.). Vi hoppas, att gästerna vänligen vill hjälpa oss med instruktioner, bibeltimmar, diskussionsreferat och föredrag.

Lägrrets beskyddarinna blir fru president Alli Paasikivi, som har lovat besöka Loilanniemi. Unionschef Sylvi Visapää är lägrets högsta ledare, medan scoutledarna Elli Karvinen, Helvi Sipilä och Birgit Sovelius står för den egentliga lägerledningen. Lägret indelas i grupper på 100 deltagare, som kommer att kallas byar, vilka i sin tur indelas i 5 matlag à 20 deltagare, som skall heta flockar. Meningen är att varje by så långt det räcker skall få en utländsk flock. Flocken bör ha egna tält och egen köksutrustning. Byarna kommer att få namn och läte efter olika finska fåglar. Desa och lägrets motto „Sanningen vår lösen“ är tagna ur boken „Jorden och vingarna“ av Yrjö Kokko, ty det är meningen, att den skall bli lägrets „röda tråd“.

Lägeravgiften, i vilken resan till och från lägret ingår (förutsatt att den sker direkt och utan uppehåll från den ort till vilken gästerna anländer till landet och tillbaka till samma ort) är mk. 2.500:—. För olika utgifter i samband med vistelsen i Helsingfors (resp. Åbo, Vasa och Torneå) tillkommer mk. 1.000:—, varför utlänningarna måste räkna med att de (inkl. mk. 500:— för oförutsedda utgifter) behöver mk. 4.000:— i finska pengar. Detta gäller dock inte dem, som fått en personlig inbjudan av någon scoutvän i Finland, ty de har inga som helst utgifter i landet.

Detta är några kalla fakta om lägret. Mycket kunde ännu berättas om ortens historia, natur och befolkning, om allt det trevliga, som vi hoppas att lägerdeltagarna skall uppleva under lägervistelsen, om de vänskapsband, som kommer att knytas där, och om en hel massa andra saker, men utrymmet tillåter det inte. Därför säger vi bara „Kom med, scoutkamrat, välkommen til Finland“.

Lägerledningen

Anmeldelse AF SOMMERFERIE-BØGER

„Zigeunervognen“

David Severn: „Zigeunervognen“. Oversat af Inger Bentzon, 5,75 kr. indb. Gyldendal.

David Severn er en engelsk børnebogsforfatter af de gode. Han indføres på det danske bogmarked af Gyldendal med bogen „Zigeunervognen“, og der er næppe tvivl om, at både drenge og piger vil blive glade for bekendtskabet. Han er en strålende fortæller, og han har sans for at sætte en handling op omkring figurer, som man ikke møder i hverdagslivet.

Derek og Diana, der bor i London, skal på landet og holde sommerferie. Her træffer de Brian og Pamela, som viser sig at være gode legeskammerater. De fire børn falder godt sammen, og straks dagen efter ankomsten drager de ud på eventyr. Det bliver en sommerferie med mange hændelser. Hvad enten David Severn fortæller om den mystiske mand i skoven eller om oplevelser i zigeunerleiren, forstår han at holde spændingen oppe til bogens sidste side.

„Mesterdetektiven Blomkvist“.

Astrid Lindgren: „Mesterdetektiven Blomkvist“. Oversat af Aage H. Petersen. 2,50 kr. hft., 3,65 kr. kart. Gyldendal.

„Mesterdetektiven Blomkvist“ af Astrid Lindgren (Gyldendal) har alle de egenskaber, der kendetegner en god kriminalroman: spænding, fart, lidt uhygge og befriende humor. Mesterdetektiven — den 13-årige Kalle — har bl. a. det tilfælles med sine ældre kolleger, at han mistænker alle. Derfor undgår „Farbror Einer“ ikke Kalles opmærksomhed, da han en dag ankommer til byen. Det bliver optakten til en række hændelser, som er nær ved at koste mesterdetektiven og hans venner livet, idet de bliver draget ind i en farlig juveltyveriaffære.

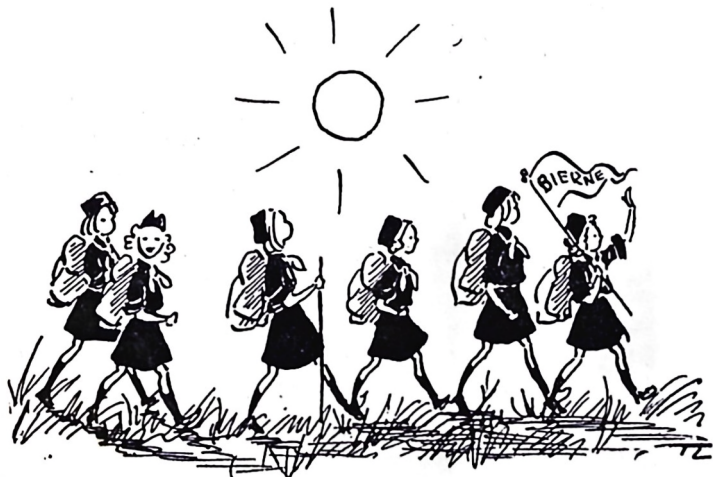
Inge Hvid Hansen, Birgit Rasmussen, Hanne Bjarup, fra 4. Århus. — Birgit Mathiesen, Birthe Johansen, Kirstine Sylvest Nielsen, fra St. Blichers trop, Herning. — Merete Eilersen, Humlebæk. — Jytte Andersen, Birgit Holm Nielsen, Kirsten Stenbjerre, fra 1. Nyborg trop. — Aase Frederiksen, Kirsten Therkilsen, Inger Margrethe Hüttmann, Jette Heine, fra 1. Lyngby. — Karen Hellen Christoffersen, Lizzie Bergmann, fra Thurø. — Ellen B. Petersen, Conny Larsen, fra Hedehusene. — Kirsten Viggaard-Jensen, Swarta Roed, Inge Tang, fra 2. Silkeborg. — Fritze Olesen, Hanne Leisner og Birgit Harritzhoj, fra Klampenborg trop. — Kirsten Johansen, fra Sjolund trop i Vordingborg. — Inge Hvid-Hansen, Birgit Rasmussen, Hanne Bjarup, alle 4. Århus. Bente Jelver, fra Topmeiserne.

Milred Bjerregaard, fra 1. Odense. — Aase Frederiksen, Inger Schmidt, Else Susgaard, fra 1. Lyngby. — Helga Land Jensen, fra 1. Skanderborg. — Kirsten Lindhardt, fra 2. København. — Jørna Jelver, Benthe Nielsen, Bente Jelver og Bitten C. Petersen, fra Topmeiserne. — Merete Bergendorf, Erna Vest, fra 1. Birkerød.

Jytte Rasmussen, fra 1. Odense. — Hanne Bjarup, fra 4. Århus. — Anke Mannstaldt, Birgit Pedersen, fra 2. København. — Helle Jensen, Jytte Nielsen, Henny B. Rasmussen, Ellinor Kjær Knudsen, Vibeke Langkilde, fra Nyborg trop. — Bente Dam, Aase Gotholdt, Bente Gerløv-Christensen, fra 1. Lyngby. — Hanne Ploug og Bitten Damgård Petersen, fra 1. Birkerød.

(Fortsat fra side 74)

„Har I nu planer for samarbejde i fremtiden?“ „Ih ja, vi vil ud på ture sammen, og vi vil holde fælles møder, hvor vi vil tage sølvstagerne med og tænde lysene, og saa skal de grønne turneringsdeltagere med i vor divisionslejr på Fænø til sommer,“ siger de blå, og så er de pludselig alle omringet af gratulerende kammerater og familie.

G. W.

* * *

LEJRKITLER

Nu findes på lager den almindelige lejrkitelfaçon som uniform; den kan bruges af såvel spejdere som førere.

Str.	0	1	2	2a	3	3a
Længde	74	84	94	104	110	120 cm
Kr.	18,00	19,00	20,00	21,00	22,00	23,00

4 tekstilmærker

Ligeledes findes på lager: Lejrkittel for førere, model I.

Str.	42	44	46
Længde	110	115	120 cm
Kr.	29,75	30,75	31,75

4 tekstilmærker

Når dette blad udkommer, er den nye model for spejdere sikkert også på lager. Den nye model består af: Shorts, trekant og kortærmet bluse, der kan bruges til shortsene, og endelig en neddel, der kan knappes på blusen; så man er i hel lejrkittel. Denne model leveres i:

Str.	38	40	42
Shorts, livvidde	60-63	65-68	70-73 cm
Lejrkittel, længde	90	96	106 —

Ca. 40 kr.

Tørklæder har vi nu igen

Det ny tillæg til sangbogen, fælles for de 2 korps udgivet af fællesrådet. Indeholder 81 sange, de bedste fra de grønnes tillæg og fra vores korpslejr sangbog. Pris 0,75.

Sweater, nydelig, blå, ensfarvet, med lynlås helt igennem, anvendelig både til uniform og civilt brug.

Str.	34	36	38	40
Kr.	24,75	25,25	26,00	27,50
Str.	42	44	46	48
Kr.	28,25	29,00	29,75	30,25

De nye emaljespisesæt, lyseblå og mørkeblå, med spejderemblem, dyb og flad tallerken og krus. Pris 6,65.

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Depotet har alt til det personlige lejrudstyr

Rygsække og soveposer

Spejderrygsæk, grå m/stor udvendig lomme.....	14,50
Rygsæk, brun, firkantet	16,75
Rygsæk, jamboretornyster... ..	22,00
do. do. m/ meis.....	30,25 46,25
Mejsrygsæk, god model 33,00	35,75
do. engelsk model.....	38,50
do. ekstra stor og kraftig m/ stærke remme	51,00
Kit-kat rygsækken.....	67,50
Cykeltasker lys ravndug pr. sæt	13,25
do. grå kraftigere ravndug.	19,25
Remme, læder, 50 cm.	0,85
do. gjordrem, 50 cm.	0,50
Sovepose, lys uldfilt	34,50

Småting

Sejldugsvandfad	3,50
Sejldugsspand	4,00

Toiletposer, hvid gummi	2,50
Sæbeetui, alum. og nokalon, grønne, blå og hvide	1,00
Kam	0,80
Lommespejl m/læderetui.....	2,00
Lejrspejl m/ metalhylster	3,65
Solbriller	2,35 3,75
Ægetui, kulørt	0,85
Smørdåser, alum., m/ glas	3,50
Theæg på stang	1,85
Salt og peber, kulørt	2,15
Syetui m/ fingerbøl	1,95

Spisesæt og -bestik

Spisesæt, rustfrit stål, dyb tall. .	9,75
do. flad tall.	7,00
do. krus	6,25
Tallerkner, små alum. dyb/flad	3,80
do. store alum. dyb/flad ...	5,00

Krus, alum. $\frac{1}{11}$	1,40
do. nokalon, gule og røde...	1,30
Spisesæt, emalje, lyseblå og mørkeblå, m/ embl., dyb/flad, og krus	6,65
Spisebestik, helt i rustfrit stål, 3 dele	7,50
Spisebestik, alum., 3 dele.....	3,00
Theske, rustfrit stål.....	0,70
Kit-kat madkar, universal lejr- og feltservice.....	6,85

Kan bruges som tallerkensæt, kogesæt og madkasse

* * *

PIGESPEJDERDEPOTET

Lundsgade 6 . København Ø

Det Danske Pigespejderkorps' adresser

KORPSRADETS FORMAND

Landsretssagfører Poul Flagstad, Esbjerg.

BESTYRELSENS FORMAND

Fru Sybille Bruun, Overgaden neden Vandet 15, Kbh. K.

SPEJDERCHEF

Fru Hanna Holmblad Lund, korpskontoret, Læssøgade 199, Odense. Telf. 7104. Postgiro 86000.

SOUSCHEF

Frk. Märta Stjernswärd, Lundsgade 6, København Ø.

REDAKTION AF „PIGESPEJDERNE“

Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup, hvortil alle bladbidrag sendes inden den 25. i hver måned.

POSTBOX

Fru Ellen From Petersen, stationen, Måløv.

PIGESPEJDERDEPOTET OG KONTORET I KØBENHAVN

Lundsgade 6, København Ø. Telf. Øbro 8383. Postgiro 40673. Korpsets: 38427.

REDAKTION AF „FØRERBLADET“

Midlertidigt: Fru A. Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION AF „FØRERBLADET“

Korpskontoret, Lundsgade 6, Kbh. Ø. Giro 33633.

REDAKTION: Fru Annesofie Hermann, Ellemosevej 89, Hellerup.

ADMINISTRATION: Bladkontingent sendes til „Pigespejderne“, korpskontoret, Lundsg. 6, Kbh. Ø. Postgiro 36302. „PIGESPEJDERNE“ kan også bestilles gennem postvæsenet og koster kr. 4,00 pr. år.

EKSPEDITION og TRYK: Fyens Stiftsbogtrykkeri, Odense. Afleveret til postvæsenet den 15. juni 1949

80923